

Enyky benyky (2.2.2012)

Nebylo odpoledne venku, aby se co chvíli neozývalo enyky benyky, ententýky či zlatá brána otevřená – na různé hry bylo potřeba se spravedlivě rozdělit, a co mohlo být spravedlivější, než rozpočítávadlo.

Teda, ono se někdy dalo třeba maličko napomocť tomu správnému výsledku, třeba když se rozhodovalo pomocí vláčku kolejíčku, stačilo rychle vyhrknout to správné číslo, aby se člověk dostal do toho správného týmu. Pokud ovšem nedošlo k následným dohadům o to, co vlastně znamená to poslední ukázání. Ano, říká se sice, že z kola ven, ale někdy se to dá vyložit i jako „ty půjdeš se mnou“. A tak jsme se vášnivě přeli a zkoušeli jiná rozpočítávadla, dokud jsme se nerozdělili podle vlastních představ.

Je v nás taková zvláštní rozpolcenost. Na jednu stranu chceme, aby za nás rozhodl někdo jiný – nejlépe to prý umí jistý Vís Major, na druhou stranu pokud s takovým vnějším rozhodnutím nejsme ztotožnění vnitřně, stejně se mu bráníme a zkoušíme nová rozpočítávadla, házíme jinou korunou nebo otrháváme okvětní lístky z další a další kopretiny.

Přemlouvání osudu, nebo přemlouvání sama sebe? Nevím, musím si to ještě promyslet, nejlépe u žehlení. Nebo že bych dneska nežehlila? Ale radši jo, než to přeschne. Nebo ... ?

A víte co, já si na to sejmu kartu. Když bude červená, tak si budu číst. A když bude černá, sejmu si ještě jednou.

(Náš Zvířetník, 2.2.2012)

<http://naszviretnik.net/2012/02/02/105x148-enyky-benyky/>

{fshare}